

Књига пророка Данила — седамдесет трећи број

Откривање историјских паралела: Јеровоамова обмана и испит вере у адвентистичком покрету

Jeff Pippenger

2024-02-06

Северно и јужно царство беху расејани под Божјим негодовањем две хиљаде пет стотина и двадесет година, у испуњењу прекршеног завета из Левитске двадесет пете и двадесет шесте главе. Четрдесет и шест година између завршетка првог и последњег негодовања представљале су сабирање та два царства у једно царство духовног савременог Израиља 1844. године. Сабирање та два народа било је представљено двама штаповима које је Језекиљ саставио у једно и двама штаповима које је удовица из Сарепте сабрала у причи о Илији. Двадесет другог октобра 1844. године пророчка историја северног и јужног царства окончала се и тиме је поновила историју почетка та два царства.

Јеровоам је успоставио лажни систем богослужења у северном царству како би спречио своје поданике да путују у Јуду и клањају се Богу у светилишту у Јерусалиму.

И Јеровоам рече у срцу своме: Сада ће се царство вратити дому Давидову. Ако овај народ буде ишао горе да приноси жртве у дому Господњем у Јерусалиму, онда ће се срце овога народа опет обратити ка господару њихову, ка Ровоаму, цару Јудином, те ће ме убити и вратити се к Ровоаму, цару Јудином. Зато се цар посаветова, начини два телета од злата и рече им: Превише вам је да идете горе у Јерусалим; ево богова твојих, Израилу, који су те извели из земље египатске. И постави једно у Ветиљу, а друго намести у Дану. И то постаде грех; јер народ иђаше да се клања пред једним, чак до Дана. И начини домове на узвишицама, и постави свештенике од најнижих из народа, који не беху од синова Левијевих. И Јеровоам установи празник осмога месеца, петнаестог дана у месецу, сличан празнику који је у Јуди, и приношаше жртве на олтару. Тако учини у Ветиљу, приносећи жртве телцима која је начинио; и постави у Ветиљу свештенике узвишица које је начинио. И приношаше жртве на олтару који је начинио у Ветиљу петнаестог дана осмога месеца, управо у месецу који беше измислио у срцу своме; и установи празник синовима Израиљевим; и приношаше жртве на олтару, и кађаше. 1. Царевима 12:26–33.

Његов систем богослужења био је типичан за католицизам (паганизам), јер је, као и у Ароновој побуни, успоставио лик звери и звери. Два телета-лика била су начињена од злата, што симболизује Вавилон. Ликови су били посвећени боговима Египта, који су били означени онако како их је и Арон означио: као „богове који су их извели из земље египатске“. Саградио је два олтара у два града, који, када се посматрају заједно, представљају спој цркве (Ветил) и државе (Дан). Ти олтари били су кривотворине правог олтара, који је Христос, као што и католицизам тврди да је Христов земаљски представник.

Успоставио је искварено свештенство, као што су и свештеници католицизма. Изабрао је дан за своје богослужење који се нарочито разликовао од дана било којег од Божјих истинских празника, представљајући тако спор око правог и лажног дана богослужења.

При увођењу свог лажног система богослужења, Бог је послао пророка из Јуде да укори његов кривотворени систем богослужења.

И гле, дође човек Божји из Јуде у Ветилъ речју Господњом; а Јеровоам стајаше код жртвеника да кади. И повика против жртвеника по речи Господњој, и рече: Жртвениче, жртвениче, овако вели Господ: ево, родиће се син дому Давидову, по имену Јосија; и на теби ће принети свештенике висина који на теби каде, и кости људске спаљиваће на теби. И даде знак истога дана, говорећи: Ово је знак који је Господ рекао: ево, жртвеник ће се распукнути, и пепео што је на њему просуће се. 1. Царевима 13:1–3.

Пророк из Јуде објавио је троструко пророштво које је указивало на будуће рођење цара Јосије. Предсказао је да ће Јосија побити зле свештенике који су служили код лажног олтара и да ће Јосија такође спалити људске кости на том истом олтару. Дао је и Јеровоаму знак, показујући да ће Јеровоамов олтар бити расцепљен и да ће се пепео просути. Све се то испунило по Речи Господњој, али када је Јеровоам чуо објаву пророка, разгневио се и настојао да се обрачуна с пророком, али је Бог држао све под својом влашћу.

И догоди се, кад цар Јеровоам чу реч човека Божјег, који беше повикао против олтара у Ветилу, да пружи руку своју с олтара, говорећи: Ухватите га. И рука његова, коју беше пружио на њега, осуши се, те је не могаде опет привући к себи. И олтар се распаде, и пепео се просу с олтара, према знаку који беше дао човек Божји речју Господњом. 1. Царевима 13:4, 5.

Знак се одмах испунио, и Јеровоамова рука беше одузета.

И цар одговори и рече човеку Божјем: Умоли сада лице Господа Бога својега и помоли се за мене, да ми се рука опет поврати. И човек Божји умоли Господа, и царева рука му се опет поврати, и поста као што је пре била. И цар рече човеку Божјем: Пођи кући са мношћом, и окрепи се, и даћу ти награду. А човек Божји рече цару: Кад би ми дао и половину дома својега, не бих пошао с тобом, нити бих у овом месту јео хлеба ни пио воде; јер ми је тако заповеђено речју Господњом, која говори: Не једи хлеба, нити пиј воде, нити се враћај истим путем којим си дошао. Тако оде другим путем, и не врати се путем којим беше дошао у Ветилъ. 1. о царевима 13:6–10.

Исус увек приказује крај нечега почетком нечега, а почетак северног и јужног царства дословног древног Израиља завршава се у историји у којој су два штапа сједињена у један штап, који представља народ духовног савременог Израиља.

У историји у којој су два штапа била сједињена, у време краја, 1798. године, отпочео је тростепени процес испитивања. Оба штапа (царства) била су сабирана унапред, уочи изливања Светога Духа у Поноћном покличу. При првом разочарању, у пролеће 1844. године, протестанти су пали на том испиту и постали кћери католицизма, те су тако

поновили успостављање једног кривотвореног система богослужења, као што је то било предочено у праслици Јеровамом.

Протестантска реформација била је дело које је Бог извршио да би цркву у пустињи извео из сујеверја, предања и обичаја Римске цркве. Од времена Мартина Лутера откривано је све више и више истина које су блудницу тирску разоткривале као ништа друго до незнабожачки систем богослужења покривен лажним исповедањем хришћанства. Господња намера била је да свој заробљени народ изведе из таме, као што је учинио када је Његов народ био у ропству у Египту. Он их је избавио из египатског ропства да би им дао Свој закон. Одбијање протестаната да следе све већу светлост познања која је била отпечаћена 1798. године спречило их је да 1844. године препознају закон и истинску Христову службу у светињи.

Њихово одбацивање поруке о часу суда представљало је њихово постајање кћерима Римске цркве, и они су тада подигли лажни систем богослужења који је у Писму означен као лажни пророк (отпаднички протестантизам). Верни милерити који су вером ушли у Светињу 22. октобра 1844. године примили су светлост трећег анђела и упутили укор лажном систему богослужења који исповеда да је протестантски, док се држи првобитног предања паганства, а то је обожавање сунца. Пророк из Јудеје представљао је милеритски адвентизам који је препознао и објавио поруку трећег анђела која је дошла 22. октобра 1844. године.

Када се суочио са Јеровамовим захтевом да пророк дође у његов дом и окрепи се, пророк је изнео своја одређена упутства која му је Господ дао. Та заповест је такође била дата милеритском адвентизму. Заповест је била да се не враћа путем којим је дошао, а милеритски адвентизам је изашао из протестантских деноминација. Они су били одвојени од протестаната при првом разочарању у пролеће 1844. године, а Јеремија пружа пример истоветних упутстава која су била дата јудејском пророку.

Нађоше се речи Твоје, и ја их поједох; и реч Твоја беше ми радост и весеље срцу моме; јер сам назван именом Твојим, Господе, Боже над војскама. Не седеох у збору подсмевача, нити се веселах; седеох сам због руке Твоје, јер си ме испунио негодовањем. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да зарасте? Хоћеш ли ми Ти бити сасвим као лажа, као воде које пресушују? Зато овако вели Господ: ако се вратиш, тада ћу те опет довести, и стајаћеш преда мнош; и ако одвојиш драгоцено од ништавног, бићеш као уста Моја; нека се они обрате к теби, али се ти не обраћај к њима. И учинићу те овоме народу као тврду бронзану зидину; и бориће се против тебе, али те неће надвладати; јер сам Ја с тобом да те спасем и да те избавим, говори Господ. И избавићу те из руке злих, и искупићу те из руке страшних. Јеремија 15:16–21.

При испуњењу временског пророчанства другог Јао, 11. августа 1840. године, силни анђео из десете главе Откривења сиђе с малом књигом отвореном у својој руци, и Јовану би речено да оде, узме књигу и поједе је. Јеремија представља оне који су у том тренутку историје појели малу књигу, и речи беху слатке као мед, јер су биле „радост и весеље“ његовога „срца“. Али због Божје „руке“, Јеремија беше „испуњен“ „негодовањем“, беше

„рањен“ и у „непрестаном болу“. Због Божје „руке“ Јеремија је наговестио да је Бог био „Јеремији“ „као лажа“, и као „воде које изневеравају“. Господ је држао своју „руку“ над грешком у неким од бројки на карти из 1843. године.

Јеремија представља прво разочарање милерита, када је виђење Авакумово закаснило. Онима које представља Јеремија изгледало је да је порука, која је представљена као „дажд“, изневерила. Али Авакум је казао: „Јер је виђење још за одређено време, али на послетку ће проговорити, и неће слагати; ако и задоцни, чекај га; јер ће зацело доћи, неће закаснити.“ Јеремија је мислио да је Бог слагао, и да је порука (дажд) изневерила, али је она само задоцнила.

Тада је Бог поучио Јеремију да, „ако се вратиш, опет ћу те довести, и стајаћеш преда мном; и ако издвојиш драгоцену од безвреднога, бићеш као уста моја; нека се они обрате к теби, али се ти не обраћај к њима.“ После разочарања, Јеремија, који представља Божји народ што се мора вратити у службу Господу и отрести обесхрабрења које је настало када се учинило да је порука доживела неуспех. Ако би Јеремија испунио постављене услове, Бог би му допустио да буде Његов гласник.

За наше проучавање у овом часу још је важније оно што је Бог рекао Јеремији у вези са „збором подсмевача“ који су се „радовали“ због његовог разочарања. Рекао је Јеремији да се подсмевачи могу вратити Јеремији, али да се он никада не сме вратити њима. Јеремија је представљао оне који су стајали насупрот протестантима који су управо изабрали да се врате у окриље католицизма и постали кћери Вавилона, лажни пророци Вала и Астароте. Јеремија је представљао јудејског пророка који је, у истој тачки пророчке линије, укорио Јеровоамов лажни систем богослужења на почетку северног царства, чиме је предочио увођење лажног система богослужења који је био обличје католицизма на крају историје северног царства. Пророк је рекао Јеровоаму, када је Јеровоам понудио да склопи савез, да не сме ни да једе, ни да пије, нити да се врати путем којим је дошао.

И цар рече човеку Божјем: Хајде са мном кући, и окрепи се, а ја ћу ти дати дар. А човек Божји рече цару: Да ми даш и половину дома свога, не бих пошао с тобом, нити бих јео хлеба нити пио воде на овом месту; јер ми је тако заповеђено речју Господњом, говорећи: Не једи хлеба, нити пиј воде, нити се враћај истим путем којим си дошао. 1. Краљевима 13:7–9.

Израз јудејског пророка усклађен је са делом лажних пророка Вала и Астароте у повести о Илији. Наравно, историја милерита уједно је и историја Илије, јер је Милер био Илија. У повести о Илији, пророци Вала и Астароте изводили су плес обмане, који је био разоткривен као безумље када је огањ сишао од Бога и спалио Илијину жртву, те је тиме представљао изливање Светога Духа у Поноћном покличу у историји милерита. Сукоб те историје представљао је сукоб другог Илије, а то је био Јован Крститељ, за време плеса обмане који је изводила кћи Иродијадина (Саломе). Иродијада је била представљена Језавељом, а Језавеља је симбол Католичке цркве.

Godine 1844. protestantske crkve postale su Saloma, kći Irodijadina (Jezaveljina). U plesu obmane Irod je obećao polovinu svoga kraljevstva, i to je učinio na svoj rođendan, predstavljajući tako poslednje dane kada se deset careva, koji su predloženi Ahavom (carem deset severnih kraljevstava), saglašavaju da predaju svoje kraljevstvo papstvu (Jezavelji). Davanje „polovine svoga kraljevstva“ simbol je saveza, a prorok iz Judeje jasno je stavljao do znanja Jerovoamu da nikada neće sklopiti savez s otpalim carem niti podupreti njegov krivotvoreni sistem bogoslužjenja.

То је оно што је Господ такође рекао Јеремији, када је казао да се „сабор ругача“ (отпали протестантизам) може вратити Јеремији, али Јеремија никада не сме да се врати њима, нити да се врати путем којим је дошао. Али је јудејски пророк учинио управо то, јер га је преварио лажни и обмањивачки пророк пре него што се вратио у Јудеју — пре него што је довршио дело које му је било поверено.

А у Ветилу је живео један стари пророк; и дођоше синови његови и испричаше му сва дела која је човек Божји тога дана учинио у Ветилу; и речи које је говорио цару, и то показаше оцу своме. А отац им рече: Којим је путем отишао? Јер су синови његови видели којим је путем отишао човек Божји који беше дошао из Јуде. И рече синовима својим: Оседлајте ми магарца. И оседлаше му магарца, и он узјаха на њега, и пође за човеком Божјим, и нађе га где седи под једним храстом; и рече му: Јеси ли ти човек Божји који је дошао из Јуде? А он рече: Јесам. Тада му рече: Хајде са мном кући, и једи хлеба. А он рече: Не могу се вратити с тобом, нити ући с тобом; нити ћу јести хлеба нити пити воде с тобом на овом месту; јер ми је речју Господњом речено: Нећеш тамо јести хлеба нити пити воде, нити ћеш се вратити да идеш путем којим си дошао. А он му рече: И ја сам пророк као и ти; и анђео ми проговори речју Господњом, говорећи: Врати га са собом у своју кућу, да једе хлеба и пије воде. Али му слага. Тако се овај врати с њим, и једе хлеба у његовој кући, и пије воде. И догоди се, док су седели за трпезом, да рече Господња дође пророку који га беше вратио; и повика човеку Божјем који беше дошао из Јуде, говорећи: Овако вели Господ: Зато што си био непокоран устима Господњим и ниси одржао заповест коју ти је Господ Бог твој заповедио, него си се вратио, и јео хлеба и пио воде на месту за које ти је рекао: Не једи хлеба и не пиј воде, тело твоје неће доћи у гроб отаца твојих.

И догоди се, пошто је јео хлеб и пошто је пио, да му је оседлао магарца, то јест пророку кога је био вратио. А кад је отишао, сrete га лав на путу и уби га; и његово тело лежаше бачено на путу, а магарац стајаше крај њега, и лав такође стајаше крај тела. И гле, људи пролажаху и видеше тело бачено на путу и лава где стоји крај тела; и дођоше и јавише то у граду где је стари пророк пребивао. А кад то чу пророк који га је вратио с пута, рече: То је човек Божји, који беше непослушан речи Господњој; зато га је Господ предао лаву, који га је растргао и убио, по речи Господњој коју му је казао. И рече својим синовима говорећи: Оседлајте ми магарца. И они му оседлаше. И оде те нађе његово тело бачено на путу, и магарца и лава где стоје крај тела; лав није појео тело нити је растргао магарца. И пророк подиже тело човека Божјег, положи га на магарца и врати га натраг; и стари пророк дође у град да жали и да га сахрани. И положи његово тело у свој гроб; и нарикаху за њим говорећи: Авај, брате мој! И догоди се, пошто га је сахранио, да рече својим синовима говорећи: Кад умрем, сахраните ме у гробу у коме је сахрањен

човек Божји; положите моје кости поред његових костију: јер ће се заиста испунити реч коју је по речи Господњој објавио против жртвеника у Ветилу и против свих домова висина који су по градовима Самарије. 1. о царевима 13:11–32.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Када сила Божја посведочи шта је истина, та истина треба заувек да остане као истина. Не смеју се прихватити никакве накнадне претпоставке које су противне светлости коју је Бог дао. Појавиће се људи са тумачењима Писма која су за њих истина, али која нису истина. Истину за ово време Бог нам је дао као темељ наше вере. Он Сам нас је поучио шта је истина. Устаће један, па још други, с новом светлошћу која противречи светлости коју је Бог дао под потврдом Свога Светога Духа. Још је неколико њих у животу који су прошли кроз искуство стечено приликом утврђивања ове истине. Бог је милостиво поштедео њихове животе да понављају, и понављају до самог краја свога живота, искуство кроз које су прошли, као што је чинио и апостол Јован све до самог краја свога живота. А носиоци заставе који су пали у смрт треба да говоре кроз поновно штампање својих списа. Упућено ми је да се тако њихови гласови имају чути. Они треба да сведоче о томе шта сачињава истину за ово време.

„Не треба да прихватамо речи оних који долазе с поруком која противречи посебним тачкама наше вере. Они сабирају мноштво библијских текстова и нагомилавају их као доказ око својих изнетих теорија. То се чинило изнова и изнова током протеклих педесет година. И премда су Света писма Божја реч и треба их поштовати, њихова примена, ако таква примена помера и један стуб из темеља који је Бог одржавао ових педесет година, представља велику грешку. Онај ко врши такву примену не познаје чудесно осведочење Светога Духа које је дало силу и снагу ранијим порукама што су долазиле Божјем народу.“

„Докази старешине Г. нису поуздани. Када би били прихваћени, уништили би веру Божјег народа у истину која нас је учинила оним што јесмо.“

„Морамо бити одлучни у погледу овог питања; јер тачке које он настоји да докаже Писмом нису исправне. Оне не доказују да је прошло искуство Божјег народа било заблуда. Имали смо истину; били смо вођени од анђела Божјих. Под вођством Светога Духа дато је излагање питања о светињи. Мудро је да свако ћути у погледу одлика наше вере у којима није имао никаквог удела. Бог никада не противречи Самоме Себи. Докази из Писма погрешно се примењују ако се присиљавају да сведоче о ономе што није истина. Устаће још један, па још један, и уносиће наводно велику светлост, и износити своје тврдње. Али ми стојимо уз старе међаше. [1. Јованова 1:1–10 цитирано.]“

„Наложено ми је да кажем да ове речи можемо употребити као прикладне за ово време, јер је дошло време када се грех мора назвати његовим правим именом. У своме раду ометају нас људи који нису обраћени, који траже сопствену славу. Они желе да се о њима мисли као о зачетницима нових теорија, које износе тврдећи да су истина. Али ако те теорије буду прихваћене, оне ће довести до порицања истине коју је Бог током протеклих педесет година давао Своме народу, потврђујући је сведочанством Светога

Духа.” Selected Messages, књига 1, 161.